

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Бяла, 06.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЯЛА в публично заседание на осемнадесети март
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Ил. Келлева Бонева

при участието на секретаря Мариета Й. Йорданова
като разглежда докладваното от Ивелина Ил. Келлева Бонева Гражданско дело
№ 20214510100958 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано въз основа на постъпила искова молба от М. М. Т. против ИСКР. Г. ИЛ. Ищеца моли съда да постанови решение , с което да признае за установено съществуването на вземане на М. М. Т. с ЕГН*****. с адрес в ***** срещу ИСКР. Г. ИЛ. с ЕГН ***** , с адрес в ***** в размер на 3315 лева/ три хиляди триста и петнадесет лева/, дължимо по запис на заповед, с дата на издаване 15.12.2020г. и с падеж 30.12.2020г., за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр. д. № 607/2021 г. по описа на БРС.Претендират разносните по заповедното и исковото производство.

В срока по чл.131 ГПК ответникът депозира отговор на исковата молба, с който счита предявения иск за допустим, но неоснователен. Твърди,че не съществува каквото и да е каузално правоотношение между страните,което да е обезпечено с издаването на ЗЗ. Възразява, че посочения запис на заповед не притежава реквизитите, определени в ТЗ, както и, че подписа и ръкописния текст в процесната заповед не са изпълнени от него. С протоколно определение от 21.01.2022г., на основание чл.193 от ГПК съдът е открил производство по оспорване истинността на запис на заповед, издадена на 15.12.2020г., представена в оригинал и намираща се на л.8 от вложеното в настоящото дело – ч.гр.д.№ 2509/2021г. по описа на РРС, касателно авторството и ръкописния текст в процесната заповед на неговия издател и е постановила да се извърши проверка на истинността на този документ.

Съдът след като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Правната квалификация на предявеният иск е чл.422, ал.1 от ГПК, вр. чл.535 от ТЗ. В производството по чл.422 ГПК ищецът следва да докаже факта, от който вземането му произтича, а ответника - длъжник, възразенията си срещу вземането. Доколкото по своето естество това е положителен установителен иск, ищецът следва да установи всички факти и обстоятелства във връзка с ангажиране на отговорността на ответника. В конкретния казус вземането на кредитора произтича от едностранна абстрактна сделка под формата на запис на заповед. Видът на вземането определя както предмета на доказването, така и разпределението на доказателствената тежест в процеса. Щом като вземането на кредитора

произтича от запис на заповед, в негова тежест е да установи следните обстоятелства: редовността от външна страна на записа на заповед, според изискванията на чл.535 ТЗ; настъпилата изискуемост на менителничния ефект; дееспособността на физическите лица, които са страни по ефекта. Ответникът следва да ангажира доказателства в насока, че дължимите суми са заплатени или, че не са били изпълнени условията за изискуемост на вземането или други обстоятелства, които го освобождават от задължение за плащане.

Установява се от изисканото и вложено в настоящето дело ч.гр.д., че ведно с ПДИ на ответника е била връчена и заповедта за незабавно изпълнение на 03.08.2021г.,който е възразил в указания срок по чл.414,ал.2 ГПК. В едномесечен срок от получаването на съобщението кредиторът е предявил иск за съществуване на вземането, като е представил доказателства за това.

В настоящото производство ответникът е навел възражения, че не е подписвал Записа на заповед,ръкописния текст в самата 33 не е изпълнен от него, както и за безпаричност на записа, т.е. че между него и поемателя не съществува правоотношение, въз основа на което или което да е причина за издаване на ценната книга. От представения по делото запис на заповед се установява, че същият е редовен от външна страна и обективира съобразно закона действителна абстрактна сделка. Същият съдържа изискуемите реквизити по чл.535 от ТЗ, а именно, наименованието запис на заповед, както в заглавието, така и в текста на документа, безусловното обещание на издателя да заплати на поемателя конкретна сума, падеж, дата, място на издаване и подпис на издателя.

В депозирания по реда на чл.131 от ГПК отговор е оспорена автентичността на текстовата част на записа на заповед с твърдения, че същият не е изпълнен от ответника,както и автентичността на подписа. С оглед направеното оспорване е допусната и назначена СГЕ,чието заключение установява,че двата подписа в 33 от 15.12.2020г. след текстовете „подпис на издателя“ и „издател“ са изпълнени от ответника, но не и ръкописния текст. Като се има предвид строго формалния характер на менителничния ефект и същевременно липсата на изискване текстът извън подписа на издателя да е изпълнен лично от него, се налага извода, че авторството на ръкописния текст на ценната книга е правно ирелевантно, както и дали текстът е изпълнен печатно или ръкописно. В случая не се твърди от ответника , че е положен подпис върху документ без ръкописен текст, който впоследствие е попълнен и не съответства на волята на лицето,успешното доказване на което би довело до извод за неистинност и съответно до оборване на формалната му доказателствена сила, защото изявлението не принадлежи на лицето, сочено за негов автор. В разглеждания случай ответникът не се позовава и на каузално правоотношение като причина за издаването на записа на заповед, а твърденията му за безпаричност на менителничния ефект имат характер на общо оспорване на вземането. При това положение в тежест на ищеца не е възникнало задължение за посочване и доказаване на каузата за издаване на процесния запис на заповед, а дължимостта на вземането следва да се приеме за установена само въз основа на формирания извод за валидно възникнала абстрактна сделка. Според задължителните указания в т.17 от Тълкувателно решение №4/2013г., предмет на производството по чл.422 ал.1 ГПК при предявен иск за установяване на вземане по запис на заповед, въз основа на който е издадена заповед за незабавно изпълнение в хипотезата на чл.417 т.9 ГПК, е съществуването на вземането, основано на записа на заповед. Записът на заповед е самостоятелна правна сделка от категорията на абстрактните, при която основанието е извън съдържанието на документа. С оглед на това в съобразителната част на тълкувателното решение е разяснено, че в производството по чл.422 ал.1 ГПК ищецът-кредитор, който се е снабдил със заповед за изпълнение въз основа на запис на заповед, доказва вземането си, основано на менителничния ефект – съществуването на редовен от външна страна запис на заповед, подлежащ на изпълнение. Когато ответникът-длъжник се защитава срещу иска с общо оспорване на вземането,както е в настоящия казус ищецът-кредитор не е длъжен да сочи основание на поетото със записа на заповед задължение и да доказва възникването на съществуването на каузалното правоотношение между него и издателя по повод или във връзка с което е издаден записа на заповед.Това е така, тъй като

общото възражение на ответника за липса на кауза за издаването на запис на заповед, изключва спор между страните относно самото каузално правоотношение. Доколкото в настоящия случай ответника не е доказал общото си възражение за невалидност на записа на заповед, нито е доказал погасяване вземането чрез плащане или друг предвиден от закона способ следва извода, че вземането съществува, а и с оглед настъпилия падеж – че същото е изискуемо и подлежи на изпълнение. Върху сумата по записа на заповед ответника дължи и законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението.

Съгласно ТР 4/2013 год. на ОСГТК - съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадената заповед за изпълнение. В този смисъл и БРС намира, че ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски в заповедното производство в пълен размер. Уважаването на иска води до уважаване претенцията на ищеца за разноски в настоящото производство, съобразно представения списък по чл.80 ГПК.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕДОКАЗАНО на основание чл. 194, ал. 3, вр. с ал. 2, вр. с чл. 193 ГПК проведеното оспорване на истинността на Запис на заповед, издаден на 15.12.2020г., с падеж – 30.12.2020г., заявено от ИСКР. Г. ИЛ., ЕГН *****, относно автентичността на подписа положен от ИСКР. Г. ИЛ., ЕГН *****

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ИСКР. Г. ИЛ., ЕГН *****, че дължи на М. М. Т., ЕГН ***** сумата в размер на 3315.00 лв. /три хиляди триста и петнадесет лева / – задължение по запис на заповед, издадена на 15.12.2020г., с падеж на 30.12.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК – 14.05.2021г. до окончателното изплащане на вземането, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр. д. № 607/2021 г. по описа на БРС.

ОСЪЖДА ИСКР. Г. ИЛ., ЕГН *****, да заплати на М. М. Т., ЕГН ***** сумата в размер на 531.30 лв./петстотин тридесет и един лева и 30 стотинки/,представляваща разноски за заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение по заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ИСКР. Г. ИЛ., ЕГН *****, да заплати на М. М. Т., ЕГН ***** , сумата от 531.30 лв./петстотин тридесет и един лева и 30 стотинки/ - разноски за настоящото производство.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред РОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бяла: _____